

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Traducerea și permisiunea de republicare au fost oferite sub autoritatea Direcției Generale Agent Guvernamental, Ministerul Justiției al Republicii Moldova (justice.gov.md). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

The present text and the authorisation to republish were granted under the authority of the Governmental Agent's General Department from the Ministry of Justice of the Republic of Moldova (justice.gov.md). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Direction générale de l'Agent gouvernemental du Ministère de la Justice de la République de Moldova (justice.gov.md). L'autorisation de republier cette traduction a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

SECȚIA A TREIA

BERCUT S.R.L. c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 32247/07)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

6 decembrie 2011

DEFINITIVĂ
la 06 martie 2012
potrivit articolului 44 § 2 (b) din Convenție

Poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Bercut S.R.L. c. Moldovei,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Treia), în Camera compusă din:

Josep Casadevall, *Președinte*,
Corneliu Bîrsan,
Egbert Myjer,
Ján Šikuta,
Ineta Ziemele,
Nona Tsotsoria,
Mihai Poalelungi, *judcători*,
și Santiago Quesada, *Grefierul Secției*,
Deliberînd la 15 noiembrie 2011 în ședință închisă,
Pronunță următoarea hotărîre, care a fost adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 32247/07) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”) de către o companie înregistrată în Moldova, Bercut SRL („compania reclamantă”), la 8 iunie 2007.

2. Reclamantul a fost reprezentat de către dl A. Chiriac, avocat care își desfășoară activitatea în Chișinău. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său, dl V. Grosu.

3. Reclamantul a pretins, în special, că închiderea companiei a constituit o încălcare a drepturilor sale în temeiul articolului 1 din Protocolul 1 al Convenției.

4. La 20 octombrie 2010 Curtea decide să înștiințeze despre cerere Guvernului. De asemenea, s-a decis să se pronunțe cu privire la admisibilitatea și fondul cererii în același timp (articolul 29 § 1).

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI.

5. Compania reclamantă a fost fondată în 1992 și din 1995, *inter alia*, administrează o școală de șoferie, fiind în posesia licenței necesare eliberate de către stat pentru acest scop. La 30 iunie 2005 licența companiei reclamante a fost reînnoită, cu un termen de valabilitate de cinci ani. La acel moment, școala de șoferie avea angajați aproximativ șaiszeci de persoane și 2.400 de elevi.

6. La 7 august 2006, Camera de Licențiere a realizat un control inopinat la școala de șoferi și a descoperit că doi dintre instructorii săi au fost înlocuiți și că Camera de Licențiere nu a fost informată cu privire la aceasta, în termenul limită prevăzut de lege de zece zile.

7. La 10 august 2006, Camera de Licențiere a emis decizia nr. 2985, prin care licența companiei reclamante a fost retrasă, din cauza neregularităților.

8. La 12 august 2006, compania reclamantă a depus o acțiune în judecată împotriva Camera de Licențiere, prin care solicită revocarea ordinului din 10 august 2006. Compania reclamantă a susținut, *inter alia*, faptul că verificarea efectuată de către pîrît la 7 august 2006 a fost ilegală și că a anunțat Camera de Licențiere prin scrisorile din 19 august 2005 și 7 februarie 2006 despre modificările aduse personalului său. În acest sens, compania reclamantă a prezentat o copie a registrului său intern, care conținea note ale corespondenței de intrare și de ieșire, unde erau notate două scrisori trimise la Camera de Licențiere.

9. La 27 noiembrie 2006, Curtea de Apel Chișinău a respins acțiunea companiei reclamante, constatînd că sistemul său de înregistrare a corespondenței nu este o dovadă suficientă. Compania reclamantă a declarat apel împotriva hotărîrii.

10. La 21 februarie 2007, Curtea Supremă de Justiție a respins apelul reclamantului.

II. PRACTICA ȘI DREPTUL INTERN RELEVANT.

11. Prevederile relevante din Legea nr. 451 cu privire la licențierea unor genuri de activitate e ("Legea cu privire la licențiere "), după cum urmează:

Articolul 19. Controlul în domeniul licențierii

(2) Controalele inopinate se efectuează numai în temeiul unei cereri scrise privind încălcarea condițiilor de licențiere de către titularul de licență

Articolul 21. Retragera licenței

(1) (f) [Drept temei pentru retragerea licenței servesc:] descoperirea faptului de neprezentare, în termenul stabilit, a înștiințării privind modificarea datelor indicate în documentele anexate la cererea de eliberare a licenței

12. Prevederile relevante din Codul civil după cum urmează:

Articolul 619. Dobînda de întîrziere

“(1) Obligațiilor pecuniare li se aplică dobînzii pe perioada întîrzierii. Dobînda de întîrziere reprezintă 5% peste rata dobînzii prevăzută la art.585 dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Este admisă proba unui prejudiciu mai redus.

(2) În cazul actelor juridice la care nu participă consumatorul, dobînda este de 9%

peste rata dobânzii prevăzută la art.585 dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Nu este admisă proba unui prejudiciu mai redus. ”

ÎN DREPT

I. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL 1 AL CONVENȚIEI.

13. Compania reclamantă s-a plîns că retragerea licenței pentru activitatea școlii de șoferi a constituit o imixtiune în dreptului său la respectarea bunurilor sale, garantat de articolul 1 din Protocolul 1 al Convenție care, în măsura în care este relevant, prevede:

“Orice persoana fizica sau juridica are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauza de utilitate publica și în condițiile prevazute de lege și de principiile generale ale dreptului international....”

A. Admisibilitatea

14. Curtea constată că plîngerea în temeiul articolului 1 din Protocolul 1 nu este în mod vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 din Convenție. Se mai constată că cererea nu este inadmisibilă din orice alte motive. Prin urmare, trebuie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond.

15. Guvernul a declarat că retragerea licenței companiei reclamante a constituit o ingerință în dreptul său la proprietate, care a fost disproporțională și nu este necesară pentru o societate democratică. Ei au recunoscut, prin urmare, că a existat o încălcare a articolului 1 din Protocolul 1 la Convenție.

16. Curtea face referire la jurisprudența sa din *Megadat.com SRL c. Moldovei*, nr. 21151/04, § § 68-79, 8 aprilie 2008, unde, în circumstanțe similare, ea a constatat o încălcare a articolului 1 din Protocolul 1 al Convenție. Avînd în vedere jurisprudența menționată mai sus și luînd în considerare recunoașterea expresă a încălcării de către Guvern, Curtea concluzionează că a existat o încălcare a articolului 1 din Protocolul 1 la Convenție.

II. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE.

17. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoloalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciul material

17. Reclamantul a pretins 76,992 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material. Compania reclamantă a luat ca bază la calculele sale profitul net după plata impozitelor, pentru anul 2005 (137,117 lei moldovenești, echivalentul a 8,850 euro), pentru care s-a calculat dobânda de întârziere, în conformitate cu articolul 619 din Codul civil pentru perioada cuprinsă între 1 ianuarie 2007 și 30 aprilie 2011. Compania reclamantă a prezentat un raport de expertiză în susținerea poziției sale.

18. Guvernul a contestat suma pretinsă de către compania reclamantă și a susținut, în primul rând, că licența companiei reclamante a fost retrasă la data de 21 februarie 2007, când Curtea Supremă a emis o hotărâre definitivă în acest caz. Prin urmare, orice calcul ar trebui să înceapă de la acea dată, și nu de la 1 ianuarie 2007. În al doilea rând, Guvernul a susținut că, după retragerea licenței în februarie 2007, societatea reclamanta ar fi putut re-aplica și obține o nouă licență după șase luni. În consecință, orice venit ratat ar fi trebuit calculat doar pentru perioada de șase luni, plus cele cincisprezece zile necesare pentru a îndeplini formalitățile. Faptul că compania reclamantă nu și-a redus pierderile prin obținerea unei licențe noi, după șase luni, nu poate fi imputat Guvernului. Alternativ, calculul nu poate depăși 30 iunie 2010, data la care licențele companiei reclamante ar fi expirat.

19. Curtea acceptă că compania reclamantă a suferit un prejudiciu material ca rezultat al încălcării articolului 1 din Protocolul 1 menționat mai sus. Ținând cont de circumstanțele speței și făcând propria evaluare, Curtea acordă companiei reclamante o sumă totală de EUR 9.000 cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul material.

B. Prejudiciul moral

20. Reclamantul a pretins 10.000 EUR cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul moral.

21. Guvernul a contestat suma pretinsă și a solicitat Curții respingerea cererii.

23. Curtea consideră că companiei reclamante i-au fost provocate inconveniențe considerabile în administrarea afacerilor sale cotidiene. Făcând evaluarea sa pe o bază echitabilă, Curtea acordă reclamantului EUR 4,000.

C. Costuri și cheltuieli.

22. Compania reclamantă nu a înaintat nici o pretenție cu privire la costuri și cheltuieli.

D. Penalități

25 Curtea consideră oportun ca penalitatea să fie calculată în funcție de rata marginală de împrumut a Băncii Centrale Europene, la care se vor adăuga trei puncte procentuale .

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* pretenția admisibilă;
3. *Hotărăște* că a avut loc o încălcare a articolului 1 din protocolul 1 al Convenției;
3. *Hotărăște*
 - (a) că statul pârît trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă, în conformitate cu articolul 44 § 2 din Convenție, EUR 9000 (nouă mii euro) plus orice taxă care poate fi percepută, în ceea ce privește prejudiciul material și EUR 4000 (patru mii euro) plus orice taxă care poate fi percepută, în ceea ce privește prejudiciul moral, care urmează să fie convertită în lei moldovenești la rata aplicabilă la data de decontare;
 - (b) că din momentul expirării termenului mai sus menționat de trei luni până la achitarea efectivă a sumei respective, statul reclamat va achita o dobândă egală cu rata minimă a dobânzii de împrumut a Băncii Centrale Europene, plus trei procente;
4. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului de satisfacție echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 6 decembrie 2011, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte